

Prin Marea Roșie

Prin Marea Roșie

„Prin credință au trecut prin Marea Roșie ca pe pământ uscat, de care egiptenii, încercând s-o treacă, au fost înghițiți”. (Evrei 11.29)

Prima greutate avută de evrei în drum spre Canaan a fost Marea Roșie. Dar iată că au trecut-o ca pe uscat. Despre trecerea Mării Roșii citim în multe părți ale Cuvântului lui Dumnezeu. În Psalmul 66.5-6 se spune: „Veniți și vedeți lucrările lui Dumnezeu. El este înfricoșător în faptele Sale față de fiii oamenilor. El a prefăcut marea în uscat; au trecut fluviul cu piciorul; acolo ne-am bucurat în El”.

În Psalmul 78.13 citim: "A despica marea și i-a făcut să treacă; și a făcut apele să stea ca o grămadă".

În Psalmul 106.9-12 se spune: „Și a muștrat Marea Roșie, și ea a secat; și i-a trecut prin adâncuri ca prin pustiu. Și i-a salvat din mâna celui care-i ura și i-a răscumpărat din mâna vrăjmașului. Și apele i-au acoperit pe asupritorii lor: n-a rămas nici unul din ei. Atunci au crezut cuvintele Lui, au cântat lauda Lui”.

În Psalmul 114: „Când a ieșit Israel din Egipt, casa lui Iacov dintr-un popor de limbă străină, Iuda a fost sfântul Său locaș, Israel stăpânirea Sa. Marea a văzut și a fugit, Iordanul s-a întors înapoi, munții au sărit ca berbecii, dealurile ca miei. Ce ai tu, mare, de fugi? Tu, Iordanule, de te întorci înapoi? Voi, munților, de săriți ca berbecii? Voi, dealurilor, ca miei? Cutremură-te înaintea Domnului, pământule, înaintea Dumnezeului lui Iacov, care a schimbat stâncă în iaz de apă, piatra tare în izvor de ape!”

La fel se spune în Psalmul 136.13-15: „Care a împărțit în două Marea Roșie, pentru că bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna! Și a trecut pe Israel prin mijlocul ei, pentru că bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna! Și a aruncat pe Faraon și oștirea lui în Marea Roșie, pentru că bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna!”

Atâtea locuri din Cuvânt care amintesc despre izbăvirea prin Marea Roșie. Aceeași trecere victorioasă o redă și cântul nostru:

„Nainte, căci marea chiar va despărți, Făcându-ți drum prin ea! Și-atunci, biruitor, vei cânta bucuros: «Ela îngrijit!»”

Vom urmări de aproape această faptă, înfățișată în Exod 14. Dumnezeu arătase poporului Israel drumul eliberării din robie și ei au pornit pe el. După plaga a zecea, Faraon a fost informat că evreii au plecat din Egipt: „Și s-a spus împăratului Egiptului că poporul a fugit. Și inima lui Faraon și a robilor lui s-a întors împotriva poporului și au zis: «Ce am făcut, de am lăsat pe Israel să plece din slujba noastră?» Și și-a înhamat carul și și-a luat poporul cu sine ” (Exod 14.5-6).

Poporul ajuns în valea stâncilor avea în față marea, iar în spate carele de război ale lui Faraon. O singură direcție liberă: în sus! Poporul folosește acest drum liber: „Și Faraon s-a apropiat. Și fiii lui Israel și-au ridicat ochii și, iată, egiptenii veneau în urma lor; și fiii lui Israel s-au temut foarte mult și au strigat către Domnul ” (Exod 14.10). Dumnezeu spune: „Cheamă-Mă în ziua necazului: Eu te voi salva și tu Mă vei glorifica!” (Psalmul 50.15).

Unii, în adevăr, l-au cerut ajutor Domnului, dar alții se îndreaptă dojenitor spre Moise: „Pentru că nu erau morminte în Egipt, ne-ai adus să murim în pustiu? Ce ne-ai făcut de ne-ai scos din Egipt? Nu este acesta cuvântul pe care ți l-am spus în Egipt, zicând: «Lasă-ne, și vom sluji ca robi egiptenilor, pentru că este mai bine pentru noi să slujim ca robi egiptenilor, decât să murim în pustiu?»” (Exod 14.11 -I 2). Iată ce spun cei obișnuiți cu robia și care - vai, cât de repede - uitaseră brațul puternic care-i scosese din Egipt!

Omul lui Dumnezeu, care învățase ce este credința, care prin credință ieșise din greutate, privind spre Domnul, le spune: „Nu vă temeți; stați pe loc și veți vedea salvarea Domnului, pe care o va lucra astăzi pentru voi; pentru că pe egiptenii pe care-i vedeți astăzi nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți!” (Exod 14.13-14). «Nu ați făcut nimic pentru a ieși din Egipt: ați scăpat prin sângele mielului. Nici pe drumul spre Canaan nu puteți face nimic împotriva stâncilor, a valurilor sau a armatei lui Faraon. Stați liniștiți, pentru că Dumnezeu vă conduce pe drum! Stați liniștiți! Pe egipteni nu-i veți mai vedea!»

Moise știa că Dumnezeu îi va scăpa de urmăritori, cu brațul Său puternic, de aceea se roagă. Și i se răspunde: „De ce strigi către Mine? Vorbește fiilor lui Israel să meargă înainte. Și tu, ridică-ți toiagul și întinde-ți mâna peste mare și despică marea; și fiii lui Israel să intre pe uscat în mijlocul mării” (Exod 14.15-16). În îndurarea, mila și bunătatea Sa, Dumnezeu trece peste cântirile poporului în necaz și greutate și îi spune lui Moise: „ Vorbește fiilor lui Israel să meargă înainte”, drept spre mare.

Dumnezeu vrea credință din partea poporului și atunci începe El să lucreze; întâi pași ai credinței, apoi apare El! Stâlpul de nor trece înapoia poporului, ca hotar între egipteni și evrei, ca ocrotire din partea Domnului. Când au ajuns pe malul mării, Moise a întins mâna spre mare și marea a fost uscată de un vânt puternic care a suflat toată noaptea, ca israeliții să treacă prin ea ca pe uscat.

„Este posibil drum uscat, prin mare?”, spune necredința. Batjocoritorii spun: „Asta este împotriva legilor naturii! Pot fi stăvilite aceste legi? Cine le-a făcut?” Dumnezeu nostru Atotputernic a făcut cerul și pământul. El a stabilit legile universului și tot El le poate schimba temporar cursul.

Egiptenii pornesc în urmărirea israeliților, pe urmele lor, în mare. Când Moise întinde mâna și marea își reia locul, este înghițită toată oastea egiptenilor în valuri. Atunci Moise dă tonul unei cântări de biruință, într-un psalm minunat, spre gloria lui Dumnezeu (Exod 15).

Ce legătură au acestea cu noi, cei de astăzi? 1 Corinteni 10.11 ne spune că „au fost scrise pentru avertizarea noastră ”.

Și noi, din clipa în care am crezut, am fost eliberați de robia păcatului în care ne-am născut și am trăit, prin sângele Domnului Hristos, în care avem iertarea de păcat. Cu păcatele aruncate în marea uitării și eliberați de puterea păcatului, mergem spre Canaan, patria noastră de sus, unde Domnul Isus S-a dus să ne pregătească un loc și de unde îl așteptăm să revină pe nori.

La primii pași pe drumul credinței, vrăjmașul, înfrânt prin credința în sângele Domnului Hristos, încearcă să ne întoarcă din drumul pe care ne-a așezat brațul lui Dumnezeu. La convertirea soției, bărbatul se poate supăra rău sau chiar să o lase. Dacă rămâne credincioasă, vrăjmașul schimbă tactica; oamenii sunt jucării în mâna lui. Nu mai amenință, ci spune că merge și el la adunare, dacă soția credincioasă iese cu el în lume. Mulți se lasă amăgiți și rămân astfel în lume! Rămânând tari, cei apropiați și bărbatul recunosc seriozitatea și statornicia credinței soției și încep s-o iubească. Și invers.

Să nu ne temem de amenințări, de împotrivire, de ispite în casă, la serviciu sau între prieteni! Am plecat pe calea Domnului Isus, părăsindu-i pe cei cu care ne simțeam bine altădată. „Mergeți înainte”, ne spune Dumnezeu, în ciuda greutăților și a imposibilităților, pentru că Domnul „este același și ieri, și azi, și în veci” (Evrei 13.8). Dacă nu știm „cum” ne va elibera, sigur este că Dumnezeu va face aceasta! Să mergem pe drumul credinței, pentru a-L vedea pe Dumnezeu la lucru pentru noi! Înduplecarea apropiatilor nu este o scuză pentru a nu-L urma pe Domnul Hristos. Dacă ținem la soț sau la soție, la prieteni, la copii, la rude, să mergem înainte pe calea spre Dumnezeu, ca ei să vadă că Domnul deschide drum în valuri și că dă biruință alor Săi, că Dumnezeu eliberează, că face minuni și vor dori și ei să vină la Domnul Isus, să capete eliberarea de păcate.

Să mergem înainte, dacă am auzit chemarea Domnului. Dacă am crezut, dacă am fost eliberați, să avansăm și vom vedea tot mai lămurit credincioșia Sa. Vom cânta de bucurie când ne vom vedea familia și prietenii glorificându-L pe Dumnezeu. Să mergem pe calea pe care am fost chemați!

(Meditație expusă în adunare, 1967)

clickbible.org